

ΕΒΔΟΜΑΣ

ἜΤΟΣ Α' 1884

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

2 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ ΑΡΙΘ. 27

ΤΑ ΚΟΙΜΗΤΗΡΙΑ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Α

Ἡ ἰδέα τοῦ θανάτου ἀπτεται οὕτω στενῶς τῆς ἰδέας τῆς ζωῆς, ὥστε ἀδύνατον ἀποβαίνει νὰ χωρίσῃ τις δύο ἐννοίας στενότερα συναφεῖς πρὸς ἀλλήλας ἐν ὅλῃ τῇ ἀπίρῳ αὐτῶν διαφορᾷ. Ὁ θάνατος πηγάζων ἐκ τῆς ζωῆς παρίσταται ὡς ἀποτέλεσμα τῆς αἰτίας καὶ ὡς τὸ φυσικὸν αὐτῆς ἐπακολούθημα. Ἐν τῇ ἀλληλουχίᾳ τῶν πραγμάτων καὶ τῶν ἐποχῶν τοῦ ἡμετέρου κόσμου ἡ καταστροφή διαδέχεται τὴν δημιουργίαν, ἡ νύξ τὴν ἡμέραν, ἡ ἀνάπαυσις τὴν ἀγρυπνίαν καὶ τὸν κόπον, ἡ γαλήνη τὴν τρικυμίαν, ἡ παραμυθία τὸ ἄλγος καὶ τὴν ἀπόγνωσιν. Ἡ λήθη καταστρέφει ἐν τέλει τὴν σκληρὰν τοῦ βίου ἀνάμνησιν, τῆς δὲ ζωῆς ἐπακολουθεῖ ὁ θάνατος ὅπως καὶ τῆς ζωῆς πόλεως παράκειται ἡ νεκρόπολις.

Βλέπει τις πόλιν, κάμην, χωρίον; δὲν ἔχει ἀνάγκην νὰ ἐρευνήσῃ ἐὰν ὑπάρχῃ ἐκεῖ που καὶ κοιμητήριον. Ὅταν εἰς τὸ βάθος δάσους παρθένου καὶ ἀπροσίτου, ὅταν εἰς τὴν κορυφὴν ἀπροσπελάστου ὄροπέδιου, ἢ τὸ βάθος κοιλάδος ἀγνώστου συναντήσῃ ὁ ἀνθρώπος ἴχνη σκαφέντα ἐπὶ τῆς γῆς ὑπὸ τῆς ἀκουράσου πτέρυγος τοῦ θανάτου, κατανοεῖ ὅτι ἐκεῖ ὑπῆρξέ ποτε ζωὴ σθεσθεῖσα ὑπὸ τοῦ χρόνου· ἡ ὑπαρξίς τοῦ τάφου ἐλέγχει τὴν ὑπάρξασαν ζωὴν, ὅπως ἡ ὑπαρξίς τῆς τέφρας προδίδει τὸ προὔπαρξαν πῦρ. Λίκνον καὶ τάφος, σπάργανον καὶ σάβανον, θάνατος καὶ ζωὴ, ἀρχὴ καὶ τέλος. . . δὲν δύναται τις νὰ μνημονεύσῃ τοῦ ἐνὸς χωρὶς ν' ἀναμνησθῇ τοῦ ἑτέρου ὅπως δὲν δύναται νὰ θεωρήσῃ τὴν ἐκβολὴν ποταμοῦ χωρὶς ἢ φαντασίαν τοῦ ν' ἀνατρέξῃ εἰς τὴν πηγὴν.

Ποίας μελαγχολικὰς ἰδέας ἐμπνέει εἰς τὴν ψυχὴν, καὶ ποίας ἀντιθέσεις παρουσιάζει ὁ τάφος; . . Θεωρεῖται σύμβολον σιωπῆς καὶ ὅμως οὐδὲν ὑπάρχει ἐν τῷ κόσμῳ εὐγλωττότερον τοῦ τάφου. . . Διαγείρει ἐν ἡμῖν ἀνεμοζάλην ὀξύτατων παθῶν, καὶ ὅμως ἀνακουφίζει τὴν αἰμάσσουσαν καρδίαν μας εὐδαιμονοῦσαν πολλάκις ἐγγὺς τοῦ χώματος ὅπερ κατέπιε τὰς ἐλπίδας καὶ τὴν στοργὴν μας. . . Τρέμομεν πλησιάζοντες τάφον περικλειόντα τὴν ἀγάπην μας καὶ ἐν τούτοις τὸν ἐγκαταλείπομεν ἄκοντες, καὶ ἀπερχόμενοι τὸν ἀναζητοῦμεν περιπαθῶς διὰ τοῦ βλέμματος, ὡς ἀναζητεῖ ὁ μητρικὸς ὀφθαλμὸς προσφιλεῖς τέκνον παλινοσοῦν μετὰ μακρὰν ἀπουσίαν. Σύμβολον ὑπάρξεως καὶ ἀνπαρξίας ὁ τάφος ἐνδεικνύει ἀρχὴν ἀληθοῦς ζωῆς ἐκεῖ ἐνθα κατέπαυσεν ἢ πρόσκαιρος ἐλπίς γλυκεῖα ἀνατέλλουσα διὰ τοὺς μὲν, ἀποβαίνει δύσιν ζοφερὰ καὶ τρόμος διὰ

τοὺς ἄλλους. Εἶνε γνωστὸν τέρμα γνωστῆς προελεύσεως, ἀλλ' εἶνε καὶ ἄγνωστος ἀφῆτηρία μέλλοντος ἀγνοουμένου καὶ σκοτεινοῦ. Ἀγαπᾷ τοὺς τάφους ὁ πιστεύων περιφρονεῖ τὸ μυστήριον τῶν ὁ μὴ πιστεύων· καὶ ὁ τὴν ζωὴν βλέπων διανοιγομένην πέραν τοῦ μνήματος, καὶ ὁ τὸ μὴδὲν προσδοκῶν μετὰ θάνατον, ἐμπνέεται ὑπὸ τοῦ τάφου, διότι θὰ ὑπάρξῃ ὁ μὲν, διότι θὰ ὑποσφύρη εἰς τὸ μὴ εἶναι ὁ ἄλλος.

Τί εἶνε λοιπὸν ὁ τάφος; . . Ἐλπίς καὶ φόβος, ζωὴ καὶ ἐμπνέσις, ἄγνωστος καὶ γνωστὸς, εἶνε μυστήριον ὑπέρτερον καὶ ἀπροσπέλαστον εἰς τὸ ἀσθενὲς ἡμῶν πνεῦμα, ὁσάκις δὲν φωτίζεται ὑπὸ τῆς θρησκείας. Εὐτυχεῖς, εὐτυχεῖς ἐκεῖνοι οἱ ἐκ βασιμοῦ πεποιοῦσθεως ἀρούμενοι τὴν ἀπροσμάχητον δύναμιν νὰ εἰπωσιν ὅτι ὁ τάφος εἶνε τὸ τέλος τῆς ὀδύνης. . . καὶ ἡ ἀρχὴ τῆς ζωῆς. . . «Ὁ πιστεύων ἐν ἐμοὶ κἂν ἀποθάνῃ ζήσεται» εἶνε ἡ ὑπερτάτη ἐν τῷ βίῳ παραμυθία· ἐξηγεῖται δι' αὐτοῦ τοῦ βίου ὁ σκοπὸς, καὶ λύεται τὸ ἀνίγημα τῆς ζωῆς, τὸ βασανιστὴν καὶ ποτήσαν ἀλληλοδιαδόχως τὸ πνεῦμα ἡμῶν καὶ τὴν συνείδησιν.

Ἰφ' οἰανδῆποτε ὅμως ἐννοίαν καὶ ἂν ἐκλαμβάνηται ὁ τάφος, ἀναλόγως τῶν πεποιοῦσθεων καὶ τῶν ἀρχῶν τῶν ζώντων, τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ἡ θεὰ του διδάσκει καὶ παραδειγματίζει ἀσφαλέστερον πάντων ὁμοῦ τῶν βιβλίων καὶ πασῶν τῶν διδασχῶν. Ἐξερχόμεθα τοῦ νεκροταφείου κρείσσονες ἢ ὅτε εἰσῆλθομεν εἰνε βιβλίον ἀνυπερβλήτου σοφίας τὸ κοιμητήριον, ὁ δὲ θέλων καὶ δυνάμενος ν' ἀναγνώσῃ ἐν ἐκάστῳ τάφῳ, ἀντιπαριστῶντι καὶ μίαν τοῦ βιβλίου σελίδα, δύναται ἀσφαλῶς ν' ἀντλήσῃ ὑψηλὰς ἀληθείας καὶ ὑπέρτατα μαθήματα. . . Ὁ δεινότερος τῶν συγγραφέων, ὁ εὐγλωττότερος τῶν ῥητόρων, ὁ εὐφραδέστατος τῶν ἱεροκηρύκων δὲν δύναται πολλάκις νὰ διασείσῃ τὰ ἔγκατα τῆς ἀνθρωπίνου ψυχῆς διὰ τῆς δυνάμεως καὶ τῆς πειθοῦς τῶν ἐπιχειρημάτων τοῦ ὁ τάφος ὅμως τὸ κατορθοῖ ἀσφαλῶς. Προσέξωμεν κατὰ τὴν ὥραν τῆς εὐσεβοῦς τοῦ ἐνταφιασμοῦ τελετῆς· ἡ κεφαλὴ τοῦ νεκροῦ, καταβιβαζομένου εἰς τὴν γῆν, σείσεται ἐκ τῆς κινήσεως οἰοεὶ πρὸς αἰώνιον τοῦ κόσμου ἀποχαιρετισμόν· ὀξεῖς θρηνοὶ ἠχοῦσι περὶ· ἢ οἰκογένεια, οἱ φίλοι ἀτεινίζουσι τὸ ὕστατον τοὺς προσφιλεῖς ἐκείνους χαρακτῆρας, καὶ ἐνῶ ὁ ἱερεὺς εὐλογεῖ τὸν τεθνεῶτα ὑπομιμνήσκει εἰς τοὺς θρηνοῦντας τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς, καὶ ὅτι ὁ ἀνθρώπος εἶνε γῆ καὶ εἰς τὴν γῆν θὰ ἐπανέλθῃ. Ποῖος τοῦ Πλάτωνος διάλογος, ποῖα τοῦ Χρυσόστομου ὑψηγορία δύναται νὰ πτερώσῃ τὸ πνεῦμα καὶ ἀσυγκινήσῃ πλειότερον τὴν καρδίαν τῆς ἀπερίττου καὶ πενήμου ἐκείνης σκηνῆς;

Τίς εἶνε ἀρὰ γε ἡ μυστηριώδης δύναμις

ἢ ἐλκύουσα ἡμᾶς πρὸς τοὺς τάφους; Κύπτοντες πρὸ τῶν χειλέων τῶν ὑφιστάμεθα τὴν ἐπιρροὴν ὀπτασίας ἀγνώστου, φωνῆς μουσικῆς δονούσης τὰς ἐσωτάτας τῆς καρδίας μας ἰνας. Διαλεγόμεθα πρὸς ἐκείνους οὗς τοσοῦτω ἠγαπήσαμεν ἐν τῇ ζωῇ, καὶ τοὺς ὁποίους δὲν θὰ ἐπανιδώμεν πλέον· οἱ χαρακτῆρες αὐτῶν ἐμφανίζονται ἐν τῇ φαντασίᾳ θεῖαν περιβεβλημένοι ἔκφρασιν· ζητοῦμεν τὰς συμβουλὰς τῶν καὶ ποθοῦμεν ν' ἀκούσωμεν ἀπὸ τοῦ βάθους τοῦ χώματος τὴν ἀγαπητὴν φωνὴν ἣν δὲν ἀπέμαθον τὰ ὠτὰ μας· λησμονοῦμεν ἑαυτοὺς καὶ συναπτομεν διαλόγους ἐρωτῶντες ἡμεῖς, καὶ ἡμεῖς πάλιν ἀπαντῶντες. Ἐὰν συνέπεσε νὰ τοὺς λυπήσωμεν ζῶντας, ζητοῦμεν μετὰ φλογερὰς μετανοίας τὴν συγγνώμην τῶν καὶ ἐὰν ἡ ὀδύνη ἡμῶν δύναται νὰ λάβῃ, ἐν τοιαύτῃ στιγμῇ, ἔντασιν ὑπερτέραν, ἢ ἔντασιν αὐτῇ ἐρμηνεύεται διὰ τοῦ φόβου μήτοις οἱ νεκροὶ ἀρνηθῶσιν ἡμῖν τὴν ἐπιεικειάν των. Φανταζόμεθα, παραληροῦντες, ὅτι ἐκεῖ εἰς τὸ βάθος ἀγωνιῶσιν οἱ προσφιλεῖς νεκροί, ὅτι ἐπικαλοῦνται τὴν βοήθειάν μας, ὅτι ψηλαφοῦσιν ἔντρομοι ἐν τῷ σκότει τοῦ τάφου· θρόμβοι πυκνοῦ ἰδρώτος κρυσταλλοῦνται περὶ τὸ πελιδνὸν μέτωπόν των· πίπτουσιν ἀσφυκτικοὶ ποθοῦντες φωνάζοντες ἀέρα, φῶς, κόσμον. . . Δὲν ἐννοοῦμεν ὅτι θανόντες ἐλυτρώθησαν ἀπὸ τῶν ἀναγκῶν τῆς ζωῆς, ὅτι ἠσύχασαν τέλος, ὁδοιποροὶ κεκμηκότες καὶ ἀπαυδήσαντες ὑπὸ τῶν πόνων καὶ τῆς ὁδοιπορίας. Ἐὰν εἰμεθα πλούσιοι πάσχομεν διότι ἡ ἰσχύς τοῦ πλούτου ἀφανίζεται πρὸ τῆς δυνάμεως τοῦ θανάτου, καὶ διότι ἀδυνατεῖ αὐτός, ὁ τοσοῦτω κραταῖός, νὰ ἀποδώσῃ τὸν ἀρπαγέντα ἐκ τῆς ἀγκάλης μας. Ἐὰν εἰμεθα πένητες πάσχομεν ὀξύτερον ἐκ τῆς ὀδύνης ἀδυνατοῦντες νὰ στήσωμεν εἰς ἐκείνους οὗς θρηνοῦμεν λαμπρὰ τεκμήρια τῆς ἀγάπης ἐγείροντες ὑπερήφανα μαυσωλεῖα. Λέγομεν καθ' ἑαυτοῦς: «ἡ πενία ἤτις τοὺς ἐβασάνισε ζῶντας τοὺς ἠκολούθησε καὶ μετὰ θάνατον», καὶ τοῦτο κορυφοῖ τὸν ἠθικὸν πόνον ὅστις μᾶς σπαράσσει. Νομίζομεν ὅτι πάσχομεν καὶ ὑπὸ τὴν γῆν ἔτι, ὅτι ζῶσιν ὑποτετιμημένοι, καταφρονούμενοι σχεδόν, διότι ὑπῆρξαν καὶ εἶνε πτωχοί. Ἐν τῇ φλεγμονῇ κατατραυματισθείσης σοργῆς ἐρίζομεν πρὸς τὴν λογικὴν δὲν ἐννοοῦμεν ὅτι ὁ θάνατος ἠράνισε τὰς ἀδικίας καὶ τὰς ἀνισότητας τοῦ κόσμου, καὶ ὅτι τὸ ἀριστον μαυσωλεῖον δὲν εἶνε τὸ λαμπρὸν ἔργον τέχνης ὅπερ ἐγείρει ὁ πλούτος, ἀλλ' ἡ εἰλικρινὴς φωνὴ ἢ τὴν ἀρετὴν τοῦ θανόντος ἐγκωμιάζουσα.

Εἰς τὰ χεῖλη τῶν τάφων σταματῶσιν δὲ τὰ μίσῃ καὶ τὰ πάθη τῶν θνητῶν. Ὁ τάφος εἶνε ὄριον ὃ οὐ ὑπερβήσεται ἡ ἀνθρώπινος μνησικακία. Δὲν μισεῖ τὴν ἐκεῖ,

Ἄττιαν χώραν, ἥτις ἐξεστίνετο ἀπὸ δυ-

Ἀγαθίας¹ ἀναφέρει Ἴθρας καὶ Ἀρμε-

[Ἐστὶν σύγκρισις.]

Σ. Γ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ.

Dr. Eduard Zeller
ΣΥΝΟΨΙΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ
ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ

Συνέγραψε καὶ ἐτέλεσε ἐστὶν ἐκδ. 1864.

Ὅταν ἐπήλθον οἱ Οὐννοὶ, οἱ μὲν Ἀλανοὶ

Ἡ ἐξάρτησις ἀπὸ τῆς αὐθεντίας κατὰ

Ὅταν ἐπὶ τῶν χρόνων αὐτοῦ λαοῦς,

Ὅταν ἐπὶ τῶν χρόνων αὐτοῦ λαοῦς,

- 1. Β'. Τετράς, σελ. 463-481, ἐκδ. Βιέννης.
- 2. Προκόπιον Β'. Τετράς, σελ. 471.
- 3. Ἰδε Στράβωνα ΙΑ' 4.
- 4. Προκόπιον, Τετράς Α', σελ. 288 καὶ Β', σελ. 469.
- 5. Κλαυδίου Πτολεμαίου Γεωγραφικὰ Ε', 11.
- 6. ΙΑ', 2, 15.
- 7. Προκόπιον Ἱστοριῶν Α' Τετράδος ἡ Α', σελ. 56-57.
- 8. Ἱστοριῶν τῆς Α' ἡ Α' σελ. 47. Ἰδε καὶ τῆς Α' τετρ. τῆν Β' σελ. 216.
- 9. Τῆς Α' ἡ Β' σελ. 288.

1. Τόμος Α', σελ. 498 ἐκδ. Βόννης.
2. Σελίς 597, Τόμος Α'. Ἰδε αὐτοῦ καὶ σελ. 633.

ὁ Γρηγόριος ὁ Νύσσης καὶ ὁ Ναζιανζηνός

Εἰς τοιοῦτον δὲ σημεῖον μόνον διὰ τῶν

Εἰς τοιοῦτον δὲ σημεῖον μόνον διὰ τῶν

πιστῆς πῆρμι· ἀποτελεσθῆ, εἶνε καὶ τὸ

Δι' αὐτὰ λοιπὸν τὰ παλαιὰ καὶ νέα ἀ-

Δι' αὐτὰ λοιπὸν τὰ παλαιὰ καὶ νέα ἀ-

Στοῖς τῆς Ἀκαδημείας τὸν κ. Zeller,

Δι' αὐτὰ λοιπὸν τὰ παλαιὰ καὶ νέα ἀ-

Δι' αὐτὰ λοιπὸν τὰ παλαιὰ καὶ νέα ἀ-

καὶ οὐχὶ ἡ ἀμαξία τὸν βουῖν, ὡς ἰσχυρίζε-

Ὅτοι μὲν πανάριστοι, οἱ αὐτοὶ πάντα νοήσι.

ἰσθλοὶ δ' αὖ κῆρινοι, οἱ εὖ εἰπόντι πίθηται.

Δὲν δυνάμεθα νὰ κληθῶμεν παρὰ τοῦ

Δι' αὐτὰ λοιπὸν τὰ παλαιὰ καὶ νέα ἀ-

Ο γηραιός στρατιωτικός στραφείς ἀπεκρίθη ἀποφατικῶς

— Εὐχαριστῶ.

Ο Ἴωνας δ' ἀφ' ἑτέρου ἀπεκρίθη :

— Εὐχαριστῶς.

Ο γέρον παρετήρησεν αὐτὸν μετ' ἐκπλήξεως, ἐνόησας δὲ ὅτι εἰς τὸν νεήλυδα ἀπετίνατο ἡ πρόσκλησις τὸν ἠρώτησεν ἀμέσως :

— Εἰσθε συνταγματάρχης, κύριε;

Εἰς τὸν Ἴωναν ἐφάνη ἱκανῶς προπετὲς τὸ ἐρώτημα ἐκ μέρους ἀνθρώπου ὃν δὲν ἐγνώριζε ἐν τούτοις δὲν ἔκρινε καλὸν νὰ ζητήσῃ ἐξηγήσεις καὶ ἀπεκρίθη ἀπλῶς :

— Εἰς τὰς διαταγὰς σας, κύριε.

— Ὄ! τί εὐτυχία, κύριε... ἤρξατο λέγων ὁ γέρον προχωρῶν μετὰ τεταμένην τὴν χεῖρα. Ἄλλ' ἀφῆκε σταματήσας :— Τί κάνω; πάλι μ' ἐπιάσε αὐτὴ ἡ ἀμερικανικὴ συνήθεια νὰ συνάπτω σχέσεις μετὰ τὸν πρῶτον τυχεύοντα ἐφέλλισεν ὑπὸ τὸν μύστακά του.

Ἐσκόπευε νὰ ἐπαναλάβῃ τὸν περίπατόν του, ὅτε ὁ ἐπιμελητὴς ἀπατάθη καὶ πάλιν εἰς τὸν συνταγματάρχην αἰτῶν τὰς διαταγὰς του.

Ἡ λέξις συνταγματάρχης καὶ πάλιν ἐσκανδαλίσε τὸν γέροντα εὐπατριδὴν, ὅστις σταματήσας διαβκίνοντα τὸν ἐπιμελητὴν ἠρώτησεν αὐτὸν χαμηλοφώνως!

— Αὐτός ὁ κύριος εἶνε φίλος σας;

— Φίλος μου στενός, ἀπεκρίθη ὁ ἐπιμελητὴς, οὐχὶ ἀνευ ὑπερηφανίας τινός.

— Καὶ τὸν γνωρίζετε ὡς συνταγματάρχην;

— Τὸν γνωρίζω καὶ βέβαιον τὸν γνωρίζω ὡς συνταγματάρχην. Ἦτο διοικητὴς τοῦ συντάγματός μας ἐπανελάβεν ὁ ὁ νέος, ὅστις ὁμολογουμένως εἶχε πολὺ ζωντάν τὴν φαντασίαν.

— Τότε λοιπὸν εἰμπορεῖτε νὰ μὰς συστήσετε τὸν ἕνα εἰς τὸν ἄλλον; . .

— Μετὰ χαρᾶς! . . Συνταγματάρχα Σμιθ, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σας συστήσω τὸν συνταγματάρχην Οὐίθεος. . . Συνταγματάρχα Οὐίθεος, ὁ συνταγματάρχης Σμιθ.

— Χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν σας, συνταγματάρχα εἶπεν ὁ γέρον σφίγγων τὴν χεῖρα τοῦ Ἴωνᾶ. Αἰσθάνομαι μεγάλῃν εὐχαριστήσιον ὁσάκις συναντῶ ἀνωτέρους ἀξιωματικούς.

— Πιστεύσατέ με ὅτι ἡ εὐχαριστήσιος εἶνε ἀμοιβαία εἶπεν ὁ Ἴωνας μειδιῶν.

Καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν νὰ διασκεδάσῃ ὀλίγον, ἐν τῷ ξενοδοχείῳ ἐκεῖνῳ ἐν ᾧ ἐπιμικρὸν μόνον θὰ ζεμενε ἀπεφάσισε ν' ἀφήσῃ τὸν γέροντα στρατιωτικὸν νὰ ἐκλαμβάνῃ αὐτὸν πραγματικὸν συνταγματάρχην.

— Τώρα λοιπὸν, κύριοι, τὸ ὀρεκτικὸν μας! ἐπανελάβεν ὁ ἐπιμελητὴς.

Ἀμέσως δὲ καὶ οἱ τρεῖς εἰσῆλθον εἰς τὴν παρακειμένην αἴθουσαν καὶ κρατοῦντες ποτήριον ἐπέσφραγίσαν τὴν νέαν φιλίαν.

Ο συνταγματάρχης Οὐίθεος καὶ ὁ Ἴωνας, μείναντες μόνον συνδιελέχθησαν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς εἰσέτι, εὐρέθησαν δὲ κατὰ πάντα σύμφωνοι. Ἄλλ' ἐπὶ τέλους ὁ ἦρωας μας ἐνεθυμήθη ὅτι σταθμὸς τῆς ἐν τῷ ξενοδοχείῳ ὁδοιοποιίας του ἦτο τὸ ἐστιατό-

ριον καὶ παρεκάλεσε τὸν συνταγματάρχην νὰ ἐπιτρέψῃ αὐτῷ νὰ παρατώσῃ τὸ ταξίδιον τοῦ διότι οὐδὲν ἀπὸ τῆς πρωίας εἶχε βάλει εἰς τὸ στόμα του.

— Ὄ! εἶπεν ὁ συνταγματάρχης Οὐίθεος, δὲν μοῦ γλυτόντε τὸσον εὐκόλα. . . Εἶμαι, σας βεβαίως κατευχαριστημένος ὅτι ἀπήντησα ἕνα ἀξιωματικὸν τὸσον εὐγενῆ. . . Ἄν μοῦ ἐπιτρέπετε, θὰ σας συστήσω εἰς τὴν θυγατέρα μου ἢ ὅποια μὲ περιμένει εἰς τὸ ἀναγνωστήριον καὶ θὰ φάγωμεν μαζί.

Τί ἠδύνατο νὰ πράξῃ ἐν τοιαύτῃ περιστάσει ὁ Ἴωνας εἰμὴ νὰ ἐπαινεθῆ εἰς τὴν τύχην του; Ἐφαντάζετο ἤδη τὴν θυγατέρα τοῦ συνταγματάρχου—ζωντανὴν φωτογραφίαν τοῦ πατρὸς τῆς, στρατιώτην ἐσθητοφόρον, χονδρὰ ἔχουσαν κόκαλα καὶ ἀνδρικήν τὴν φυσιογνωμίαν, μὲ δίοπτρα...βεβαίως θὰ ἐφόρει δίοπτρα! . . Ἄλλ' ἦτο ἀδύνατον αὐτῷ ν' ἀποφύγῃ...

— Πᾶμε λοιπὸν, εἶπεν ὁ συνταγματάρχης καὶ λαβὼν τὸν νέον ἀπὸ τοῦ βραχιόνος ἔσυρεν αὐτὸν πρὸς τὸ ἀναγνωστήριον.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ Ἴωνας ἐσκέπτετο πῶς συνελήφθη τὸσον εὐκόλα εἰς τὴν παγίδα. Ἡ θεὰ τῆς διοπτροφόρου κύρης διήρχετο ἤδη πρὸ τῶν ὀμμάτων του. Ἐφαντάζετο ἐκ προτέρων ὅποιαν ἀνιαρὰν ἐσπέραν ἔμελλε νὰ διέλθῃ μεταξὺ τοῦ σεβασμιοῦ ἐκεῖνου στρατιωτικοῦ καὶ τῆς ἀπογόνου του. Μίαν στιγμὴν διανοήθη νὰ καταπατήσῃ πᾶσαν αἰδῶ, νὰ τραπῇ εἰς φυγὴν, νὰ ἀπέλθῃ ἐκ τοῦ ξενοδοχείου ἐκείνου ἐν ἀνάγκῃ.

[Ἐπειτα συνεχίζεται]

ΕΘΝΟΓΡΑΦΙΚΑ

Ἀθηναϊκαὶ παροιμίαι:

Τὰ χτερνὰ θυμοῦν τὰ πρῶτα.

Τί θέλει ὁ Γιάννης τῆς Μαργιάς νὰ ἰδῇ ἢ Μαργιά ἀπὸ Γιάννη.

Τὴ μιά μέρα πίσω καὶ τὴν ἄλλη χάσκα.

Τὸν ὄμοιο σου συμπέθερο τὸν κάλλιο σου κουμπάρο.

Τὸ κουκὶ νερὸ δὲν ἔχει κ' ἀπ' τὸ σκασιμὸ του βράζει.

Τοῦ πηγαδιοῦ ἂν δὲν τοῦ κάνεις οὐ δὲν ἀντιλαλεῖ.

Τριγύρω τὰ χριστούγεννα κ' οἱ τοῖχοι ἀποξυλόνουν.

Τ' ἔχω γῶ λαλῶ τῆς θεῆς μου.

Τὸ σκαίνι τρώει τὸ λιθάρι.

Τῆς χήρας τὰ κατὸ φλωριά ξερολιθιά χτισμένα, ὀλημερῆς τὰ χεῖζανε τὸ βράδι γαρμεμισμένα.

Σοῦ Μπούρη τὸ συγυρικὸ τοῦ Γκαούτζη τὰ κουμάντα.

Τοῦ καλοῦ ἀνθρώπου κάμε ἕνα πολλατάφι, τοῦ κακοῦ πολλὰ.

Τί γράφ' ἢ μοῖρα μελανὰ ὁ ἥλιος δὲν τ' ἀσπρίζει.

Τὸ τριαντάφυλλο στ' αὐτὴ καὶ κασιδα στὴν κορφή.

Τὸ ὄμοιο ἔχει ἀντίμοιο.

Τοῦ πολλοῦ δῶσαν καὶ ἄδωρη, καὶ τὰς γνωστικὸς ἄλυψθη.

Τὸ καλὸ ἐρῆν, βυζάνει δὴ μανάδες, (τὸ κακό, μὴδὲ τὴ μάνα του).

Τὸν δουλευτὴ σου πλήρωσε καὶ ψυχικὰ μὴν κάνης.

Τὰ δόντια ἐδάωσε ὁ Θεὸς γὰ νὰ κρατοῦν τὰ γλώσσα.

Τὸν πολλὸ καὶ τὸ χωρὶκέτη ξέναις ἐνομοῖαι τὸν γερᾶζουν.

Τὰ καλὰ λόγια βγάδουν τὸ φεῖδι ἀπ' τὴν τρύπα του.

Τὰ χρόνια μου τὰ φρονία μου.

Τὸν μεθισμένον μὴ σκουτῆς καὶ μόνος του θὰ πύση.

Τοῦ καλοῦ ἀνδρὸς γυναῖκα ἀπ' τὰ μοῦτρα φαίνεται.

Τὸν λόγο ὅσῳ εἶναι μὲς τὰ δόντια σου τὸν ὀρίζεις, ἄμα τὸν ἔστομοῖς τὸν χάνεις.

Τὸ βίος μου, στὴ βιά μου.

Τὸ πρῶτό μου στεφάνι στὸν κόσμο δὲν ἔφαη.

Τώρα ποῦδραμὲ χάρισμα παπᾶ, ἄ; θάψωμε καὶ καμπόσους ζωντανούς.

Τοῦ φεῖτη τὸ κερί δὲ βασταίε πολὺ.

Τὸ μάλαμα ὅσο στέκεται τόσο ἡ τιμὴ του ἀξιάζει.

Τὴ δευτέρα τῶχω σκόλη καὶ τὴν τρίτην παρασκόλη, τὴν τετάρτην καὶ τὴν πέμπτην κίθαμα: εἰς τὸν καθρέφτη τὴν παρασκευὴν σαρόνω τὸ Σαββάτο ἔσκουνηζω, καὶ τὴν Κυριακὴν στὴν πόρτα.

— Κάνετε γυναῖκες ῥόκα; — Ὄχι. — Ἄ! ἄ; καθήσω τὸ λοιπὸν καὶ γὰρ λίγο νὰ ξεκουρασθῶ ἢ καθυμένη!

Φ

Φὰς γέρο μαλλακό, μὰ νὰ ὀλότελας ὄμο.

Φὰς, γέρο, ἔτζαιρο εἶν' ὀλότελας ζουμάρι.

Φύσα γρηά, τὸ μονοδαῦλι νὰ σοῦ δώσῃ ὁ Θεὸς σουραβλί.

Φουᾶ βοριάς δὲ φαίνεται νοτιὰς δὲν ἀναφαίνεται ποῦναι τῆς Μπράβαινας ὁ γυιός!

Χ

Χάρε, χαρὰ ποῦ μούφρες καὶ λύπη ποῦ μού ἄφρες!

Χίλια μέτρα κ' ἕνα κόβε.

Χαιμῶνα πολυξόδιαστε, φργὰ καὶ λιγοδοῦλη.

Χαράστῃνη τὴ δυστυχία κ' ἂν ἔρθῃ μοναχὴ τῆς!

Χαράς τὸ νιὸ τὸν ἄγκυρνο τὸ γέρο ποῦ κοιμᾶται.

Χαράς τὰ Φῶτα τὰ στεγνὰ καὶ τὴν λαμπρὴν βρομ[μένη].

Χέρι ποῦ δὲν παρῆναι, τόπος δὲν ἀδειάζει.

Χτόπα τὸ τὸ σίδερο, ὅσ' ἔχει τὴ φωτιά του.

Ψ

Ψοφίσοντας τοῦ μαῦρου μου χορτᾶρι μὴν φυτρώσῃ.

Ω

Ὁμορφί μου καὶ καλὴ μου πὲς μου τί θὰ φάμε βράδυ; ἄσχημὲ μου καὶ καλὴ μου τί θὰ πρωτοφάμε βράδυ;

Κα Μ. Γρ. Κ.